

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a JUDr. Davida Rause, Ph.D., v právní věci

žalobce: **statutární město Olomouc**
sídlem Horní náměstí 583, Olomouc
zastoupený Mgr. Ing. Petrem Konečným, advokátem
sídlem Na Střelnici 1212/39, Nová Ulice, Olomouc

proti
žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.12.2019, č.j. 80352/19/7700-40091-050993,

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 9.12.2019, č.j. 80352/19/7700-40091-050993, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč k rukám advokáta Mgr. Ing. Petra Konečného do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9.12.2019, č.j. 80352/19/7700-40091-050993, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství („OFŘ“) ze dne 18.7.2019, č.j. 29870/19/5000-10470-702394 („rozhodnutí v přezkumném řízení“), kterým bylo v rámci přezkumného řízení změněno rozhodnutí OFŘ ze dne 15.11.2018, č.j. 51345/18/5000-10470-702394 („původní rozhodnutí“), tak, že došlo ke změně částky odvodu za porušení rozpočtové kázně z původně uložených 624 790 Kč na 531 072 Kč.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce namítá neúplné a nesprávné zjištění skutkového stavu věci a dále poukazuje na nepřesvědčivé odůvodnění napadených rozhodnutí, jejich nepřezkoumatelnost a nevypořádání se se všemi námitkami obsaženými v odvolání. Dle žalobce finanční orgány neobjasňují, v čem spočívalo porušení rozpočtových pravidel a jak toto bylo prokázáno.
3. Žalobce dále namítá, že byl zbaven možnosti domáhat se soudního přezkumu rozhodnutí a použít argumentaci směřující vůči neobjasnění porušení rozpočtových pravidel a nesprávným závěrům auditního orgánu, neboť jeho žaloba proti původnímu rozhodnutí bylo odmítnuta Krajským soudem v Ostravě v důsledku vydání rozhodnutí v přezkumném řízení.
4. Žalobce trvá na tom, že rozhodnutí finančních orgánů vychází z nesprávných závěrů auditního orgánu. Žalobce namítá, že referenční model OAIS byl využit pouze pro stanovení technické specifikace dodávaného řešení pro ukládání zdigitalizovaných dat, předmětem veřejné zakázky ani smlouvy o dílo nebylo vybudování archivu, který by byl certifikovaný dle této normy (norma OAIS-ČSN ISO 14721 daňovému subjektu nestanoví závazné postupy, které musí jako příjemce plnění naplnit při digitalizaci dat).
5. Žalobce nesouhlasí s tím, že ve věci mělo dojít k porušení § 82 odst. 2 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění („ZVZ“), jelikož smlouva na plnění veřejné zakázky byla uzavřena zcela v souladu s nabídkou vybraného uchazeče a ani později v průběhu realizace veřejné zakázky nedošlo k jejímu pozměnění dodatky.
6. Žalobce se domnívá, že k prokázání porušení rozpočtové kázně měl žalovaný nechat zpracovat znalecký posudek; jedná se totiž o objasňování složitých otázek, k nimž je třeba odborných znalostí.
7. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

8. Žalovaný trvá na zamítnutí žaloby. Napadené rozhodnutí netrpí žádnou ze žalobcem tvrzených vad. Podle žalovaného žalobce opakuje námitky, které použil v odvolacím řízení a které žalovaný vypořádal.

9. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
11. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky podle § 51 s.ř.s.
12. Žalobce předně namítá, že byl zbaven možnosti domáhat se soudního přezkumu, jelikož jeho žalobu proti původnímu rozhodnutí Krajský soud v Ostravě odmítl proto, že bylo vydáno rozhodnutí v přezkumném řízení.
13. Tato námitka není důvodná. Jak správně uvedl žalovaný, obdobnou situaci se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21.11.2019, č.j. 8 Afs 361/2018-49; zde uvedl, že *„dojde-li v průběhu řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ke změně žalobou napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení postupem podle § 123 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, odpadne předmět řízení, a nejsou tak již dány podmínky řízení o takové žalobě [§ 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s.] (...). Požadavek citované judikatury, aby se daňový subjekt v případě změny původního rozhodnutí v přezkumném řízení bránil proti tomuto pozdějšímu rozhodnutí, je založen na závěru, dle kterého zanikají právní účinky původního rozhodnutí v rozsahu změnového rozhodnutí. V případě změny původního rozhodnutí jsou oproti zrušení důsledky takového rozhodnutí bezprostředně nahrazeny důsledky jinými spočívajícími v právních účincích provedené změny. Jak bylo zmíněno již výše, i taková změna může představovat zkrácení práv daňového subjektu, a to bez ohledu na to, z jak velké míry se shoduje s původně tvrzeným zkrácením. Rozhodnutí měnící přezkoumávané rozhodnutí stěžovateli v nyní projednávané věci stanovilo odlišné povinnosti, než které mu stanovilo rozhodnutí původní. Pokud se tedy stěžovatel domnívá, že uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně i po provedené změně představuje nezákonné zkrácení jeho práv, je nutno bránit se proti rozhodnutí, jímž mělo být takové zkrácení založeno, tedy rozhodnutí změněnému. Při tom samozřejmě lze využít i námitky, které jsou nadále aplikovatelné také pro nezměněnou část původního rozhodnutí“.*
14. V nyní posuzovaném případě vyměřilo OFŘ v původním rozhodnutí žalobci odvod ve výši 624 790 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 29.10.2019 žalobu dle § 65 s.ř.s. ke Krajskému soudu v Ostravě. Dne 18.7.2019 vydalo OFŘ rozhodnutí v přezkumném řízení, kterým v souladu s § 123 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, změnilo výrok původního rozhodnutí tak, že snížilo vyměřený odvod za porušení rozpočtové kázně na 531 072 Kč. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání. Žalovaný dne 9.12.2019 napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí v přezkumném řízení potvrdil. V důsledku této skutečnosti Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 18.12.2019, č.j. 65 Af 32/2019-58, žalobu odmítl. Jak vyplývá z výše uvedeného, tento postup je v zcela souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobce není zbaven možnosti domáhat se soudního přezkumu, neboť právě v řízení před

zdejším soudem lze uplatnit i námitky, které jsou nadále aplikovatelné také pro nezměněnou část původního rozhodnutí. To ostatně žalobce také učinil.

15. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný řádně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. Podle žalobce finanční orgány vůbec neobjasnily, v čem spočívalo porušení rozpočtových pravidel a jak toto porušení bylo prokázáno.
16. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo zcela nedostatečně.
17. V posuzovaném případě je nutné zabývat se námitkou nepřezkoumatelnosti nejen vzhledem k napadenému rozhodnutí a jemu předcházejícímu rozhodnutí v přezkumném řízení, ale rovněž vzhledem k nezměněné části původního rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.11.2019, č.j. 8 Afs 361/2018-49).
18. Jak vyplynulo ze spisu, žalobce v odvolání, o kterém bylo rozhodnuto původním rozhodnutím, uvedl obdobné námitky jako nyní v žalobě. OFŘ v tomto rozhodnutí o odvolání shrnulo skutkový stav (str. 2-3), vymezilo odvolací námitky (str. 3-4) a následně všechny námitky řádně vypořádalo (str. 4-8). V původním rozhodnutí mj. uvedlo, že „odvolatel byl dle Podmínek povinen naplnit účel dotace, tj. zajistit dodržení podmínek sjednaných ve smlouvě o dílo, jejichž obsahem bylo naplnění předmětu veřejné zakázky v rámci realizace projektu. Předmětem veřejné zakázky bylo mj. dodání aplikace správy dokumentů „DMS“ (systému pro správu dokumentů), přičemž z technické specifikace, která je přílohou smlouvy o dílo je zřejmé, že DMS /tj. digitalizace dat uložených v archivu znamená skenování (foliování), zpracování těchto dat, jejich uložení do balíčků v uložišti a zpřístupnění těchto dat pro konečné uživatele, v systému dlouhodobé elektronické archivace/ má být vybudován dle mezinárodně uznávaného referenčního modelu OAIS. (...) Správce daně vycházel ze skutečností uvedených ve Zprávě o auditu operace č.j. MFISAO-433/2016/5203-11 ze dne 22.12.2016, přičemž ověřil skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a případné stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně dle zákona o rozpočtových pravidlech. Odvolací orgán nemůže námitky odvolatele přijmout. Správce daně postupoval dle daňového řádu, odvolatel měl možnost se ke zjištěným skutečnostem vyjádřit a prokázat, že splnil podmínky Rozhodnutí, resp. podmínku stanovenou v zadávací dokumentaci veřejné zakázky a ve smlouvě o dílo, tj. skutečnou aplikaci referenčního modelu OAIS a norem souvisejících k zajištění systému dlouhodobého ukládání elektronicky zpracovaných dat. Kromě toho je třeba také dodat, že důkazní břemeno k prokázání tvrzení, že příjemce dotace splnil podmínky jejího poskytnutí, leží primárně právě na příjemci, jak je uvedeno v ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu (viz bod [10] tohoto rozhodnutí). To ostatně koresponduje s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 36/2011 – 103 ze dne 23.2.2012 (...) Odvolací orgán není v rozporu s odvolatelem, že smlouva o dílo obsahem odpovídá návrhu smlouvy v podané nabídce vybraného dodavatele. Tuto skutečnost správce daně nerozpорије. Je však zřejmé, že plnění, které se vybraný dodavatel ve smlouvě o dílo zavázal plnit, tj. vybudovat systém dlouhodobé elektronické archivace dle referenčního modelu OAIS, naplněno nebylo. Podmínky stanovené ve smlouvě o dílo nebyly dodrženy, nebylo tak dodrženo ani to, k čemu se vybraný dodavatel zavázal v návrhu smlouvy o dílo v podané nabídce“.
19. Totožné námitky pak žalobce uvedl rovněž v odvolání proti rozhodnutí v přezkumném řízení. Nadto namítl, že OFŘ bez dalšího pouze převzalo část závěrů z rozhodnutí

žalovaného o nařízení přezkoumání rozhodnutí ze dne 21.5.2019, č.j. 31712/19/7700-40091-050993. Soud se však ztotožňuje se způsobem, jakým se žalovaný v napadeném rozhodnutí s danými námitkami vypořádal. Žalovaný odkázal na § 123 odst. 3 daňového řádu, který stanovuje, že *„správce daně je při řízení vázán důvody, pro které bylo nařízeno, a právním názorem vyjádřeným v rozhodnutí o nařízení přezkoumání rozhodnutí; ve stejném rozsahu může řízení doplňovat a odstraňovat jeho vady“*. Žalovaný rozhodl o nařízení přezkoumání původního rozhodnutí, jelikož dospěl k závěru, že OFŘ mělo chybně za to, že částka porušení rozpočtové kázně je 12 495 796 Kč, a z této částky pak vyměřilo odvod ve výši 5 %. V daném případě však částka porušení rozpočtové kázně byla 10 621 426,60 Kč a došlo tak k nesprávnému stanovení odvodu. OFŘ tedy nelze vyčítat, že se v rozhodnutí v přezkumném řízení vypořádalo pouze s důvody, pro které bylo nařízeno přezkoumání původního rozhodnutí, a to v souladu s právním názorem žalovaného (str. 5-6). Stejně tak žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud se nezabýval námitkami žalobce, které se netýkaly důvodů, pro které bylo nařízeno přezkoumání rozhodnutí, a pouze odkázal na odůvodnění původního rozhodnutí, neboť předmětné námitky byly vypořádány již v tomto rozhodnutí. Nelze tak souhlasit se žalobcem, že by nebyly zřejmé důvody, na základě kterých OFŘ učinilo závěr o porušení rozpočtových pravidel.

20. Soud se dále zabýval meritem věci. Mezi stranami je sporné, zda vybraný dodavatel poskytl plnění, které se zavázal žalobci ve smlouvě o dílo poskytnout. Finanční úřad pro Olomoucký kraj ve svém rozhodnutí ze dne 7.4.2017, č.j. 694491/17/3100-31471-804121, dospěl k závěru, že k poskytnutí takového plnění nedošlo a dovodil tak porušení § 82 odst. 2 věty druhé ZVZ, podle něhož *„smlouvu uzavře zadavatel v souladu s návrhem smlouvy obsaženým v nabídce vybraného uchazeče, popřípadě upraveným postupem podle § 32.“* V důsledku toho dospěl finanční úřad k závěru, že nebyl dodržen bod 2. části III. podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace, kde bylo uvedeno, že *„při realizaci projektu bude uskutečňování zadávání zakázek v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů“*. Dle finančního úřadu tak žalobce neoprávněně použil prostředky poskytnuté ze strukturálního fondu ERDF ve smyslu § 3 písm. e) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), který stanovil, že *„pro účely tohoto zákona se rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty, porušení účelu nebo podmínek, za kterých byly prostředky zařazeny do státního rozpočtu nebo přesunuty rozpočtovým opatřením a v rozporu se stanoveným účelem nebo podmínkami vydány; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.“*
21. Jak vyplývá ze smlouvy o dílo, jejím předmětem byl mj. závazek vybraného dodavatele spočívající v dodání aplikace správy dokumentů DMS (Document Management System). Dle technické specifikace, která je přílohou č. 1 smlouvy o dílo, je DMS subsystém pro správu dokumentů, který musí obsahovat mj. i subsystém pro dlouhodobou elektronickou archivaci. V bodu 2.2.1.3. technické specifikace je pak požadavek na subsystém dlouhodobé elektronické archivace stanoven takto: *„systém musí být prokazatelně vybudován dle mezinárodně uznávaného referenčního modelu OAIS (ISO 14271)“*. A právě výklad tohoto požadavku je mezi stranami sporný. Dle žalobce byl daný požadavek vybraným dodavatelem naplněn, dle žalovaného nikoliv.

22. Finanční úřad dospěl k závěru, že žalobce neprokázal vybudování systému dlouhodobé elektronické archivace dat podle referenčního modelu OAIS stanoveného normou ČSN ISO 14271, přestože vybudování takového systému bylo předmětem smlouvy o dílo. V souladu s touto normou musí provozovatel OAIS nastavit a aktualizovat dokumenty provozního charakteru upravující pravidla a postupy pro uchování dlouhodobých dat. Tyto dokumenty však žalobce nikdy nepředložil a ani netvrdil, že by byly někdy vyhotoveny. Finanční úřad tedy dospěl k závěru, že tyto dokumenty neexistují a výše zmíněný požadavek naplněn nebyl. Dle finančního úřadu tak došlo k porušení § 82 odst. 2 ZVZ, neboť uzavřená smlouva musí být v souladu s návrhem smlouvy z nabídky vybraného dodavatele nejen ve chvíli uzavření této smlouvy, ale i po celou dobu realizace veřejné zakázky. S těmito závěry se pak ztotožnilo také OFŘ v původním rozhodnutí.
23. Zdejší soud se však s těmito závěry ztotožnit nemůže. V daném případě finanční orgány dovodily porušení § 82 odst. 2 ZVZ z toho, že vybraný dodavatel nesplnil uzavřenou smlouvu o dílo. Tak tomu ale není. Byť lze jistě připustit, že v důsledku porušení smlouvy v její realizační fázi dojde k porušení rozpočtové kázně, nemůže takové porušení spočívat v nedodržení § 82 odst. 2 ZVZ. Ten totiž stanoví zadavateli povinnost uzavřít smlouvu v souladu s návrhem smlouvy obsaženým v nabídce vybraného uchazeče. Tuto povinnost přitom zadavatel (žalobce) v daném případě neporušil. To ostatně výslovně potvrzuje i OFŘ v původním rozhodnutí, kde uvádí, že „*Odvolační orgán není v rozporu s odvolatelem, že smlouva o dílo obsahem odpovídá návrhu smlouvy v podané nabídce vybraného dodavatele (...)*“. Pokud pak dospívá k závěru, že „*plnění, které se vybraný dodavatel ve smlouvě o dílo zavázal plnit, tj. vybudovat systém dlouhodobé elektronické archivace dle referenčního modelu OAIS, naplněno nebylo*“, nemůže se jednat o porušení § 82 odst. 2 ZVZ.
24. Nad rámec uvedeného je třeba poukázat též na to, že tvrzení finančního úřadu a OFŘ jsou navíc protichůdná. Na jedné straně finanční orgány tvrdí, že se jedná o povinnost provozovatele OAIS (tedy žalobce). Na druhé straně pak z jejich tvrzení vyplývá, že prostřednictvím předmětného požadavku na subsystém dlouhodobé elektronické archivace je daná povinnost stanovena vybranému dodavateli. Tím, že tato povinnost nebyla splněna, došlo k rozporu mezi smlouvou o dílo a skutečnou realizací veřejné zakázky. Soudu však není zřejmé, jakým způsobem měl vybraný dodavatel povinnosti nastavit a aktualizovat dokumenty provozního charakteru upravující pravidla a postupy pro uchování dlouhodobých dat dostát, pokud mu smlouva o dílo žádnou takovou povinnost neukládá. V tomto ohledu tedy nemohlo dojít k rozporu mezi smlouvou o dílo a skutečnou realizací veřejné zakázky.
25. S ohledem na shora uvedené již nebylo třeba zabývat se žalobní námitkou týkající se nezbytnosti zpracování znaleckého posudku.
26. Prvostupňový správce daně a OFŘ tak došli k nesprávnému závěru ohledně porušení § 82 odst. 2 ZVZ. Jelikož původní rozhodnutí OFŘ bylo nahrazeno rozhodnutím v přezkumném řízení, které bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím, je nutné učinit závěr ohledně nezákonnosti právě vůči tomuto rozhodnutí. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.)

V. Náklady řízení

27. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
28. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za dva úkony právní služby po 3 100 Kč společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla k nákladům za právní zastoupení připočtena částka odpovídající DPH. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 11 228 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 19.5.2022

Petr Šebek v.r.
předseda senátu